

Најтеже се решавају спорови у којима нико није сасвим у праву. С једне стране, петогодишњи „мораторијум“ на досадашње, „асиметрично“ решење о слободи кретања између Београда и Приштине је заиста истекао, на шта се Курти позива. Али је, с друге стране, и по истеку овог продуженог петогодишњег рока, као што и стоји управо у документу на који се Курти позива, проблем требало решавати „споразумно“, тј. новим договором. А да и не говоримо о томе да су одавно истекли и исцурели и многи други рокови и темељне обавезе приштинске стране које произилазе из Бриселског споразума, а које су остале само мртво слово на папиру.

Другим речима, Приштина у конкретном случају јесте поступила „унилатерално“ (и у том смислу Вучић има разлога да се љути), али је, чини се, Курти доста добро израчунао да му се ризик исплати и да Београд неће имати чиме да узврати. (А и да оно што би теоретски могао – спречавање или максимално отежавање проласка возила са „Косова“ кроз централну Србију – из различитих разлога неће штети или смети да потегне.)

Вучић ће још мало да подиже улог, не би ли се некако заборавило на конкретан повод и узрок кризе. А поготово да би се што темељније забашурило и прикрило то да ће из овог конкретног спора око таблица и слободе кретања Вучић и Србија, по свој прилици, изаћи не само „кратких“, него и још додатно поткраћених рукава

У читавој овој гунгули, српској власти, односно Александру Вучићу, било је од почетка стало само до две ствари. Прво, да одговорност за све евентуално лоше исходе по сваку цену пребаци на „стари режим“, то јест, на „Боркове“ и Тадићеве споразуме са Едитом Тахири – а што се, провучено кроз режимске таблоидне филтере, увек некако претвори у оптужницу против Јеремића и Ђиласа. И друго, да – такође, по сваку цену – шта год да се на терену реално догоди, то буде проглашено за „велики успех“ и резултат Вучићеве „лавовске борбе“.

Полазак од ова два проблематична „аксиома“ додатно је смањио ионако прилично узак маневарски простор који Србија има у овој кризи, навео власт да одустане од оних („реторзивних“) мера које би се реално могле повући и определи се за оне неефикасне, али медијски атрактивне и маркетиншки употребљиве.

Шта се може очекивати као последица и расплет? Вучић ће још мало да подиже улог, не би ли се некако заборавило на конкретан повод и узрок кризе. А поготово да би се што темељније забашурило и прикрило то да ће из овог конкретног спора око таблица и слободе кретања Вучић и Србија, по свој прилици, изаћи не само „кратких“, него и још додатно поткраћених рукава.

Још једна „блистава победа“ на помолу

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 30 септембар 2021 12:00

